

Clopot de alb, de verde

Dragos Niculescu

În fond, și eu, iubito, sînt tot un ghiocel,
Pierdut pe-un cîmp ce-și poartă ruina de zăpadă,
În sufletu-mi iernatic port primăveri de miel,
Pe ochiul meu de viscol vor muguri albi să cadă.

Privesc incert dezghețul, căci sînt bolnav de frig,
Ies din pămînturi totuși ca sol de împăcare
Și-ncerc, cu glas de-omături, din iarbă să te strig,
Căci trupu-mi prinde aripi din razele de soare.

Vecin cu două vreascuri, suav te-aștept să vii,
Topita nea ca sînge îmi trece prin tulpină
Și-acum, cînd naște firea, simt frunze ruginii
Cum ți se-așează-n calea de dragoste și vină.

Sînt ghiocel vremelnic, ce trage spre-napoi,
Sînt floarea sfintei umbre ce liniștește viața,
Sînt condamnat la frigul curat din amîndoi,
Îmi simt ca pe-o ninsoare și-un foc aprins verdeața.

Trecut-a înc-o iarnă... Ce faci? Pe unde ești?
Hai, vino în lumina de primăvară nouă,
Dar nu, o, nu îmi smulge din bulgării lumești
Cereasca mea sămîntă și lacrima de rouă!

Te-aștept pe-un cîmp, iubito, sau margine de drum,
Te-aștept la o răscruce de țipăt și-nviere
Ca o minune verde, născîndu-se din scrum,
Ca alb stindard și clopot bătînd peste tăcere.